

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 108.714 van 3 juli 2002
in de zaak A.94.316/XIV-4707.**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij hun
 Advocaat J. MAENAUT,
 kantoor houdende te 1082 Brussel,
 Sellers de Moranvilleaan 84

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, de eerste geboren op 23 april 1958, en tweede geboren op 2 mei 1980, beiden van Slovaakse nationaliteit, op 4 augustus 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 1 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 30 juni 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2000 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 20 juni 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 26 juni 2002 om 10.45 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. MAENAUT, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat C. DECORDIER die, loco Advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen komen België binnen op 7 december 1999 en verklaren zich vluchteling op 7 december 1999.

1.2. Op 1 maart 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 29 juni 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is wat eerste verzoekster betreft als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 5 mei 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slowaakse taal machtig is.

Betrokkene, van Slowaakse nationaliteit en Roma-origine, verklaarde tijdens haar interview in dringend beroep dat ze problemen heeft gehad omwille van haar origine. Verschillende keren heeft betrokkene dokter geweigerd om haar te behandelen of om haar goed te onderzoeken en om haar medicijnen voor te schrijven. Betrokkene had veel problemen omwille van haar origine als ze gebruik wilde maken van de bus. Verschillende keren werden de ruiten van betrokkene's appartement ingegooid. Ze heeft in verband met de problemen nergens klacht ingediend. Betrokkene kon geen werk vinden omwille van haar origine. Ze heeft hierover klacht ingediend bij het sociaal bureau. Uit vrees voor haar leven is betrokkene begin december 1999 uit Slowakije gevlucht. Betrokkene vroeg op 7 december 1999 samen met haar dochter XXX (O.V. 4.907.031) de status van vluchteling aan. Betrokkene is in het bezit van haar internationaal paspoort en haar identiteitskaart.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat betrokkene asielrelaas tijdens het verhoor in dringend beroep, zoals hierboven vermeld, afwijkt van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo beweerde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze naar de dokter zou zijn gegaan nadat haar dochter XXX straat werd geslagen door de politie, terwijl betrokkene tijdens het verhoor in dringend beroep verklaarde dat haar dochter toen niet naar de dokter is geweest (CGVS, p.7). Vervolgens verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar woning tot driemaal toe door skinheads werd aangevallen. In dringend beroep beweerde ze echter dat ze niet kon zien of het skinheads of andere blanken waren omdat ze enkel silhouetten zag die in het donker wegliepen (CGVS p.9). Vervolgens dient er te worden opgemerkt dat de door betrokkene aangehaalde feiten niet dermate zwaarwichtig zijn dat ze in hoofde van betrokkene kunnen wijzen op een vermoeden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Tenslotte moet er op gewezen worden dat betrokkene, nadat haar appartement was geconfiscieerd, in mei 1999 asiel heeft aangevraagd in Finland. Ze heeft echter de beslissing inzake haar asielaanvraag in Finland niet afgewacht. Ze is begin december 1999 naar Slowakije teruggekeerd omdat haar dochter niet naar Finland kon komen omdat ze geen visum kreeg. Betrokkene terugkeer naar Slowakije doet ernstige vragen rijzen over haar toenmalige vrees. Bovendien beweerde betrokkene tijdens het verhoor in dringend beroep dat ze geen problemen heeft gekend in Slowakije na haar terugkeer uit Finland en vóór haar vertrek naar België. Hierdoor kan men bovendien vragen stellen over haar actuele vrees (CGVS, p.12).

Gelet op bovenstaande tegenstrijdigheden en het kennelijk ongegronde karakter van betrokkene's aangehaalde feiten kan in hoofde van betrokkene niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De door betrokkene neergelegde documenten zijn niet van die aard om aan bovenstaande beweringen iets te veranderen.

In het kader van het door betrokkene's dochter, XXX (O.V. 4.907.031), ingediend dringend beroep die zich hoofdzakelijk op dezelfde feiten beroept, werd eveneens een bevestigende beslissing genomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 1 maart 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren. (...)."

De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is wat tweede verzoekster betreft als volgt gemotiveerd:

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 5 mei 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slowaakse taal machtig is.

Betrokkene, van Slowaakse nationaliteit en Roma-origine, verklaarde tijdens het interview in dringend beroep van 5 mei 2000 op het Commissariaat-generaal dat ze problemen heeft gehad omwille van haar origine. Betrokkene is meerdere keren beledigd op straat door blanken omwille van haar origine. Ze heeft hierover nergens klacht ingediend. Ze werd verscheidene malen niet binnengelaten in winkels en cafés eveneens omwille van haar origine. Hierdoor had ze ook veel problemen als ze gebruik wilde maken van het openbaar vervoer. Ze heeft hierover nergens klacht ingediend. Verschillende keren werden de ruiten van het appartement van haar moeder XXX (O.V. 4.907.030), waar betrokkene woonde, ingegooid. De politie is elke keer gekomen maar als de politie zag dat het appartement van zigeuners was luisterden ze niet en vertrokken ze. Betrokkene kon geen werk vinden omwille van haar origine. Ze heeft hierover klacht ingediend bij het sociaal bureau. Betrokkene is tijdens een identiteitscontrole geslagen geweest door de politie. De dokter weigerde soms om betrokkene te onderzoeken. Betrokkene heeft begin december 1999 Slowakije verlaten. Betrokkene vroeg op 7 december 1999 samen met haar moeder XXX (O.V. 4.907.030) de status van vluchteling aan. Ze is in het bezit van haar internationaal paspoort.

Er dient te worden opgemerkt dat de door betrokkene aangehaalde feiten niet dermate zwaarwichtig zijn dat ze in hoofde van betrokkene kunnen wijzen op een vermoeden van

vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Betrokkene heeft slechts éénmaal fysiek geweld moeten ondergaan wanneer de politie haar had geslagen tijdens een identiteitscontrole. Dit voorval is gebeurd voordat haar moeder naar Finland was vertrokken. Betrokkene weet de exacte datum niet wanneer haar moeder naar Finland is vertrokken maar uit de verklaringen van haar moeder XXX (O.V.4.907.030) tijdens haar verhoor in dringend beroep blijkt dat haar moeder in mei 1999 naar Finland is vertrokken om daar asiel aan te vragen (CGVS. p.1-2). Aangezien betrokkene pas een half jaar nadat ze door de politie was geslagen haar land heeft verlaten om in België asiel aan te vragen kan men zich vragen stellen over haar daadwerkelijke vrees.

Het door betrokkene neergelegde document (internationaal paspoort) is niet van die aard om aan bovenstaande beweringen iets te veranderen.

In het kader van het door betrokkene moeder, XXX, ingediende beroep die zich voornamelijk op dezelfde feiten beroept, werd eveneens een bevestigende beslissing genomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 1 maart 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren. (...).”;

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij een exceptie van buitenzaakstelling aanvoert, waarvan zij ter zitting afstand doet zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat dezelfde partij aanvoert dat verzoeksters geen middelen aanvoeren; dat uit wat volgt blijkt dat verzoeksters twee middelen aanvoeren die voldoende duidelijk zijn opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden;

3.1. Overwegende dat verzoeksters een eerste middel aanvoeren dat als volgt kan worden samengevat:

De bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van een dringend beroep en kadert in de zogenaamde ontvankelijkheidsfase van de asielaanvraag. Verzoeksters stellen in hun eerste middel dat hun verklaringen coherent waren en geen essentiële tegenstrijdigheden bevatten en dat de voorwaarden voor het kennelijk ongegrond zijn van hun aanvraag dus niet zijn voldaan.

Uit het middel blijkt dat verzoeksters zich hoofdzakelijk baseren op hun coherent relaas om aan te tonen dat hun aanvraag wel ontvankelijk verklaard had moeten worden. Zij stellen hun land ontvlucht te zijn omwille van het behoren tot een sociale groep, namelijk de Romazigeuners. De feiten zouden wel zwaarwichtig genoeg zijn om een vrees voor vervolging aan te tonen.

Verzoeksters zetten een theorie uiteen van de drie niveaus, namelijk die op het niveau van het risico gelopen door de betrokkene bij zijn terugkeer, het niveau van de aanslag op fundamentele rechten, de personen die vervolgd worden en de daders van de vervolging, de

oorzaken van de vervolgingen, de graad van de vervolging, en het niveau van het bewijs van een voldoende risico van vervolging en de bewijsmiddelen die worden aanvaard.

Vervolgens passen zij deze theorie toe op hun eigen situatie:

- Betreffende het risico stellen ze dat het vaststaat dat er voor personen van Roma-origine een ernstig risico van vervolging bestaat. Dit wordt bevestigd door rapporten over de behandeling van Roma-zigeuners in Oost-Europese landen en door de groeiende activiteiten van talrijke internationale en nationale organisaties ter verdediging van de rechten van Roma-zigeuners. De elementen die verzoeksters persoonlijk aanbrachten zijn voldoende om een risico op vervolging aan te tonen.

- Betreffende de aanslag op fundamentele rechten stellen ze dat ze lastig gevallen werden zowel door de autoriteiten als door privé-personen, rapporten bevestigen deze toestand. De oorzaak van deze vervolging is het behoren tot een bepaalde sociale groep, namelijk de Roma-zigeuners, dit kadert in de definitie van de Conventie van Genève.

- Het niveau van vervolging vereist een onderzoek naar de algemene context van de situatie van Roma-zigeuners in Slowakije en in andere Oost-Europese landen, die men moet samenlezen met de gewelddaden waarvan verzoeksters het slachtoffer werden. De inhoud van bepaalde rapporten stemt precies overeen met het relaas van verzoeksters: raciaal getinte gewelddaden tegenover Roma-zigeuners, moeilijke huisvesting, gedwongen verhuis en ghettovorming, segregatie in het onderwijs, een veel hogere werkloosheidsgraad dan gemiddeld, discriminatie op de werkvloer en op de arbeidsmarkt, afwezigheid van anti-discriminatiewetgeving, systematische weigering van toegang in hotels en restaurants, anti-Roma uitingen van Slovaakse politici.

Verzoeksters verwijzen tevens naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties.

Ze stellen dat de Commissaris-generaal het systematisch en veelvuldig karakter van de vervolgingen en de daaruit ontstane redelijke vrees voor vervolging van verzoeksters, niet in rekening heeft genomen bij het oordelen dat de situaties ondergaan door verzoeksters niet voldoende zijn om te spreken van een vervolging in de zin van de Conventie;

Overwegende dat in verband met het eerste middel het volgende wordt overwogen: dat in de bestreden beslissing ten opzichte van eerste verzoekster de Commissaris-generaal betreffende de vrees voor vervolging vooreerst stelt dat de feiten die verzoekster aanhaalt niet dermate zwaarwichtig zijn dat ze kunnen wijzen op een vermoeden van vrees voor vervolging, dat haar terugkeer van Finland naar Slowakije ernstige vragen doet rijzen over haar toenmalige vrees en dat de periode zonder problemen tussen de terugkeer uit Finland en het vertrek naar België, vragen doet rijzen over haar actuele vrees; dat de tegenstrijdigheden in het relaas van verzoekster en de aard van de feiten die ze aanhaalde, ook niet leiden tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging;

Overwegende dat in de bestreden beslissing ten opzichte van tweede verzoekster de Commissaris-generaal betreffende de vrees voor vervolging stelt dat de feiten

die ze aanhaalt niet dermate zwaarwichtig zijn dat ze op een vermoeden van vervolging kunnen wijzen; dat ze slechts éénmaal fysiek geweld onderging door de politie; dat omdat ze na dit incident nog een half jaar wachtte vooraleer te vluchten getwijfeld kan worden aan haar vrees;

Overwegende dat bij het nemen van de bestreden beslissing de Commissaris-generaal in de eerste plaats diende rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoeksters zoals deze bleek uit hun verklaringen; dat op basis van deze verklaringen de Commissaris-generaal respectievelijk besliste dat de ingeroepen feiten niet voldoende zwaarwichtig waren en dat er twijfels rezen omtrent de toenmalige en de actuele vrees, en dat de ingeroepen feiten niet zwaarwichtig genoeg waren om te spreken van vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat verzoeksters deze vaststellingen niet ontkennen en niet tegenspreken; dat ze echter stellen dat naast hun persoonlijke situatie rekening diende te worden gehouden met het systematisch en veelvuldig karakter van de discriminatie van de Roma-zigeuners in Slowakije, dus met de algemene toestand aldaar;

Overwegende dat de Commissaris-generaal inderdaad de algemene toestand in een bepaald land in beschouwing kan nemen, maar als hij oordeelt dat de persoonlijke situatie van de asielzoeker primeert en hij zijn beslissing bijgevolg motiveert op basis van de gegevens van het voorliggende dossier, dit niet onredelijk of onzorgvuldig is en beantwoordt aan de motiveringsplicht;

Overwegende dat de bestreden beslissing niet is genomen met schending van artikel 1, A, (2), van de Conventie van Genève of van artikel 52 van de Vreemdelingenwet;

Overwegende dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2. Overwegende dat verzoeksters een tweede middel aanvoeren afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat verzoeksters daaraan toevoegen dat de motivering onjuist is en niet afdoende, en dat een manifeste appreciatiefout werd begaan;

Overwegende dat uit de analyse van het tweede middel blijkt dat verzoeksters in wezen de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht;

Overwegende dat de motieven van de bestreden beslissing ten opzichte van tweede verzoekster (dochter XXX) volgt worden samengevat:

- de door verzoekster aangehaalde feiten (beledigingen omwille van haar origine, niet toegelaten worden in winkels en herbergen, moeilijkheden bij het gebruik maken van het

openbaar vervoer, ruiten van het appartement ingegooid en geen hulp van de politie, geen werk vinden, tijdens een identiteitscontrole geslagen worden door de politie, de dokter wil haar soms niet behandelen) niet dermate zwaarwichtig zijn dat ze kunnen wijzen op een vermoeden van vervolging: ze heeft slechts éénmaal fysiek geweld moeten ondergaan van de politie;

- er kunnen vragen gesteld worden omtrent haar daadwerkelijke vrees omdat ze pas een half jaar na dit feit haar land verliet;

Overwegende dat ten opzichte van haar moeder (eerste verzoekster), die zich voornamelijk op dezelfde feiten baseert, ook een bevestigende beslissing werd genomen;

Overwegende dat tweede verzoekster aanvoert dat zij na het incident met de politie niet mee kon met haar moeder naar Finland omdat ze geen visum kreeg en dat ze dan bij haar vader in Tsjechië ging, die ziek was; dat zij vooraleer zij naar België kwam, zij slechts een paar dagen in Slowakije verbleef en geen half jaar;

Overwegende dat uit het verhoorverslag van het CGVS op p.10 blijkt dat tweede verzoekster stelde dat haar moeder vertrok naar Finland en dat zijzelf daarna naar Tsjechië ging omdat haar vader ziek was; dat de bewering dat tweede verzoekster naar Tsjechië ging, bevestigd wordt door de gegevens van het dossier; dat de reden waarom ze naar Tsjechië ging, blijkt uit het verhoorverslag met name “omdat vader ziek was”; dat dient te worden vastgesteld dat nergens uit blijkt hoe lang verzoekster in Tsjechië bij haar vader verbleef;

Overwegende dat verzoeksters verder nog betreffende de actuele vrees aanvoeren dat de situatie voor de Roma-zigeuners niet drastisch gewijzigd is sinds een jaar; dat dit evenwel geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissingen;

Overwegende dat de motieven van de bestreden beslissing ten opzichte van eerste verzoekster (moeder XXX) als volgt kunnen worden samengevat:

- haar relaas bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wijkt af van dat bij het Commissaris-generaal (CGVS) (of haar dochter al dan niet naar de dokter ging, of hun appartement aangevallen werd door skinheads of door anderen);

- de ingeroepen feiten (dokter weigerde haar te behandelen, problemen als ze gebruik wilde maken van de bus, ruiten van hun appartement ingegooid, geen werk kunnen vinden) zijn niet voldoende zwaarwichtig zodat ze zouden wijzen op een vermoeden van vervolging in de zin van de Conventie van Genève;

- ze heeft de beslissing inzake haar asielaanvraag in Finland niet afgewacht en is teruggegaan naar Slowakije, dit doet twijfels rijzen omtrent haar toenmalige vrees. Daarna had ze tot haar vertrek naar België geen problemen meer, wat twijfels doet rijzen omtrent haar actuele vrees;

- gelet op de tegenstrijdigheden en het kennelijk ongegronde karakter van de feiten kan niet besloten worden tot een vrees voor vervolging;
- de ingediende documenten doen geen afbreuk aan deze vaststellingen;
- ten opzichte van haar dochter, die zich grotendeels op dezelfde feiten beroept, werd ook een bevestigende beslissing genomen;

Overwegende dat eerste verzoekster (moeder) voorhoudt dat deze tegenstrijdigheden niet zwaar wegen en niet volstaan om haar aanvraag af te wijzen: wat het al of niet bestaande doktersbezoek van haar dochter betreft wilde verzoekster eerder de nadruk leggen op de ernst van de geweldpleging, en wat de aanvallers van het appartement betreft is het logisch dat verzoekster deze aanduidde als skinheads of blanken; dat vaststaat dat er racistische taal werd geuit tijdens deze aanvallen;

Overwegende dat uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd betreffende het doktersbezoek; dat ze bij het Commissariaat-generaal als antwoord op de vraag “Na incident, dochter naar dokter geweest?” gaf (p.7) “Neen, want ik weet dat dokters toch niets doen. De wonden waren niet erg. Ze was enkel in shock. Ze had schrik”; dat ze bij de DVZ verklaarde: “Mijn dochter Estera werd op straat door de politie geslagen. We gingen naar de dokter voor verzorging maar we werden door de dokter niet ontvangen.”;

Overwegende dat de uitleg van eerste verzoekster voor deze tegenstrijdigheden niet opgaat, nu ze tijdens het verhoor verklaard heeft dat de wonden niet zo erg waren;

Overwegende dat betreffende de aanval op hun appartement verzoekster bij de DVZ stelde: “Tot driemaal toe werd mijn woning door skinheads aangevallen. Ze wierpen stenen door de vensters en riepen racistische slogans”; dat ze bij het CGVS verklaarde (p.8): “Wanneer ik nog in appartement woonde, heeft iemand onze ramen ingegoooid. Ik hoorde schreeuwen en beledigen ‘Zigeuners naar gaskamer’. Ik weet niet wie het was want ik heb hem niet gezien” en verder (p.9) “ze zag enkel silhouetten in het donker die wegliepen” en op de vraag of ze wist of het skinheads of blanken waren, antwoordde ze “Ik kon het niet zien, ik kan het niet zeggen.”;

Overwegende dat hieruit blijkt dat de hier vastgestelde tegenstrijdigheid niet zwaar weegt; dat er geen tegenspraak is wat betreft de aanval zelf en dat er racistische taal werd geuit; dat dit element slechts een onderdeel van de motivering uitmaakt; dat de tegenstrijdigheid m.b.t. het doktersbezoek niet wordt weerlegd, en dat de motivering betreffende de niet zwaarwichtigheid van de feiten en de twijfel betreffende de toenmalige en actuele vrees, verzoekster dit reeds in het eerste middel aanvoerde en bij de bespreking

daarvan werd gesteld dat de Commissaris-generaal dit zonder schending van hoger vermelde wetsbepalingen kon overwegen;

Overwegende dat het tweede middel ongegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegronnd middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, ieder voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
3 juli tweeduizend en twee, door :

de HH.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
.	K. VANHOUTTE	staatsraad,
		griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.